

Pravidelná shromáždění

Neděle

9.30 bohoslužby pro děti i dospělé
Rodinná neděle (několikrát v roce)

Pondělí

2. pondělí v měsíci 19.00 schůze staršovstva
3. pondělí v měsíci 19.00 setkání střední generace – „třicátníků“

Úterý

17.00 biblická hodina
19.30 setkání mládeže (fara, 3. patro)

Středa

19.00 konfirmační příprava

Čtvrtek

15.00 setkání mladších i starších dětí (fara, 3. patro)

Návštěvní hodiny ve sborové kanceláři

Středa 17.00–18.00 je přítomna sborová sestra

Čtvrtek 16.00–18.00 je přítomen farář sboru

S farářem lze domluvit návštěvu i v jiný čas telefonicky na čísle **251 564 204** nebo e-mailem na adrese **ivo.mares@evangnet.cz**.

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka
Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8,
Praha 5-Smíchov, PSČ 150 00, telefon: 251 56 42 04.

Rediguje farář Ivo Mareš. Bankovní spojení: č. ú. – 123496309/ 0800 ČS Praha 5.
<http://smichov.evangelnet.cz> * e-mail: smichov@evangelnet.cz

ČÍSLO 59

ZÁŘÍ 2010

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českobratrské církve evangelické
v Praze 5-Smíchově

Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. (1K 1,21–25)

BLÁZNOVSTVÍ BOŽÍ

Na začátku školního roku jsem se zeptal dětí: „Co byste udělaly, kdybyste měly moc jako Bůh?“ Pohotové odpovědi, čím vším by vybavily samy sebe, případně své kamarády, se jen hrnuly. Ale poté, co jsme si ujasnili, že Bůh přece nebude sám sobě kupovat nový mobilní telefon ani počítač, jsme se dostali i k vážnějším tématům. Děti chtěly napravit tento svět. Přály si svět bez válek a bez nemocí, bez hádek a bez neštěstí, ty starší prý i bez politiky a bez politiků. Zdálo se jim, že Bůh toho pro nápravu světa vlastně moc nedělá a kdyby ony byly na jeho místě (nebo kdyby mu mohly aspoň našeptávat), tak by se na tom našem světě žilo mnohem lépe.

Apoštol Pavel své dopisy nepsal dětem, ale argumenty jeho dospělých současníků zřejmě byly podobného druhu. A tak se snažil vysvětlit a obhájit, proč se Bůh rozhodl zachránit svět tak zvláštním, bláznivým způsobem – tím že na sebe vzal lidskou podobu a podstoupil smrt na kříži.

Antickým vzdělavcům se tato idea nezamlouvala. Řecká intelektuální elita vyhledávala moudrost a žádala filosoficky podložený důkaz. Logická správnost filosofické argumentace jim byla nade vše. Nezáleží na tom, jestli to pak funguje i v praxi, hlavně když to má logiku.

Také vzdělaným Židům byl ukřižovaný Mesiáš podezřelý. Židovská intelektuální elita očekávala znamení – spolehlivý ukazatel cesty, podle něž se člověk může orientovat a který se osvědčí v praxi každodenního života. Ukazatel, který zajišťuje úspěch, prosperitu, dobrý život v hojnosti. Nezáleží na tom, jestli to má logiku, hlavně když to funguje. Úspěch v praxi je důkazem pravosti a pravdivosti.

Kristův kříž nesplňuje ani jedno z těchto očekávání. Úspěch to není. Skončit na popravišti jako zločinec je podle starozákonní tradice ta největší potupa. Takto si úspěšnou životní dráhu nepředstavuje vůbec nikdo. A kříž není nijak uspokojivý ani pro intelektuály. Myšlení velkých řeckých filosofů jako byli Sokrates, Platón i Aristoteles se ubíralo docela jiným směrem.

Pavel na všechny tyto výtky směle odpovídá větou: „*Boží bláznovství je moudřejší než lidé.*“

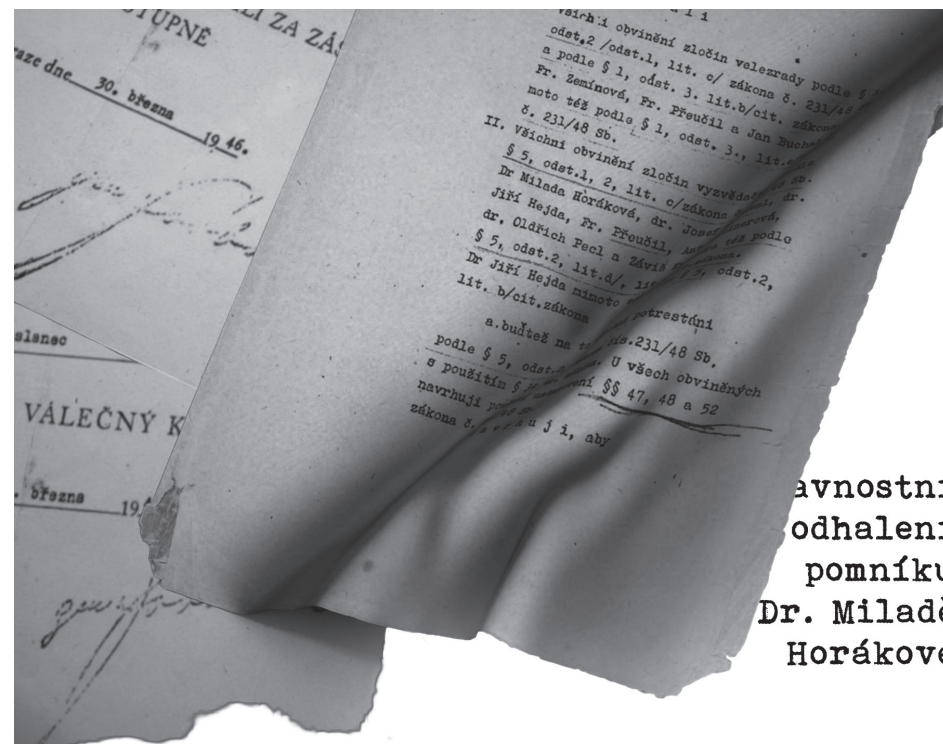
Ano, kdybychom my lidé měli moc jako Bůh, tak bychom to udělali jinak. A chtěli bychom ukázat ostatním, co všechno teď můžeme a mávnutím kouzelného proutku bychom odstranili nespravedlnost, války, zlo i všechno neštěstí světa.

Kříž ale ukazuje Boží jednání úplně jinak, než si jej my lidé tak rádi představujeme. Ukazuje Boží zranitelnost, křehkost, obětavost... Co je to za zvláštního Boha? Chceme vůbec takového Boha? Mnozí z nás určitě ne. Chceme Boha, který odpovídá na naše otázky, ne Boha, který vyvolává víc otázek než odpovědí. Chceme Boha, který vyřeší naše problémy, ne Boha, který je na tom stejně jako my.

Nechceme otazníky, ale snadné řešení. Nejlépe takové, co nás nic nestojí. Když jdu k lékaři, tak rozhodně nechci slyšet, že mám dodržovat zdravou životosprávu a cvičit. „Předepište mi nějaký prášek, paní doktorko, a bude po obtížích. Ale nechtějte po mně, abych cvičil.“

A Bůh by podle našich představ měl být tím zázračným lékařem, který má vždy po ruce pilulku, která vše vyléčí a vyřeší. Jenomže on takový není. Bere na sebe náš úděl se vším, co k němu patří – společně s námi klade otázky i hledá odpovědi, společně s námi trpí a umírá, společně s námi se v tom snaží objevit smysl. A to je mnohem větší moudrost, než kdyby všechno udělal za nás a bez nás.

Kříž není odpověď. Kříž není snadné řešení. Je to pozvání na cestu, pozvání ke vztahu, pozvání ke společnému hledání odpovědi a východisek pro tento svět.

slavnostní
odhalení
pomníku
Dr. Miladě
Horákové

POZVÁNÍ

Vážená paní, vážený pane,
rádi bychom Vás pozvali na slavnostní odhalení pomníku Dr. Miladě Horákové, bývalé
členky našeho Farního sboru ČCE na Smíchově, u příležitosti 60. výročí jejího úmrtí.

Slavnost se uskuteční dne 10. 10. 2010 ve 14:30 hodin v kostele FS ČCE,
Na Doubkové 8, Praha 5.

Odhalení se zúčastní:
Olbram Zoubek, autor pomníku
Joel Ruml, synodní senior ČCE
Zástupci Magistrátu Hl. m. Prahy a Městské části Praha 5

V krátkém programu vystoupí:
Otakar Brousek st., umělecký přednes
Rudolf Kvíz, umělecký přednes
Petr Nouzovský, violoncello
Daniel Wiesner, klavír

Program připravil:
Lukáš Matoušek, vnuk Dr. Jiřího Hejdy, spoluvězně Dr. Horákové

Těšíme se na viděnou u nás na Smíchově!

Ivo Mareš, farář sboru
Aleš Kratochvíl, kurátor sboru

HUDEBNÍ DĚNÍ na Smíchově

Naše sborová kantorka Jiřina Dvořáková pro vás připravila přehled hudebních aktivit a projektů pro letošní rok. Některé se znovu rozbíhají po prázdninové přestávce, jiné jsou zcela nové. Věříme, že si z nabízených projektů jistě něco vyberete a budeme rádi, když se do nich aktivně zapojíte.

I. V letošním roce znovu zahajujeme hudební pátky v našem sboru, které jsme nazvali **multigeneračním zpíváním**. Zapojit se může každý – zpěvem či hrou na jakýkoli hudební nástroj. Zběhllost ve hře na nástroj ani schopnost čisté intonace není podmínkou. Repertoárem jsou písně z obou zpěvníků a zpěvníku Svítá – v netradičních aranžích. (Dle zájmu může být repertoár rozšířen i upraven.) Cílem je např. hudební obohacení bohoslužeb na první tři adventní neděle (28. 11., 5. 12. a 12. 12.) v našem sboru či příprava hudebních vstupů do vánoční hry.

První setkání je plánováno na 15. 10. v 16 hodin v našem kostele.

II. Dalším novým hudebním projektem jsou **hudebně-tematické neděle**. V určenou neděli zazní v rámci bohoslužeb hudba jediného žánru či autora – včetně doprovodu zpívaných písní.

Na neděli 3. 10. jsme pozvali hosty z Kobylis – Filipa Dvořáka a jeho přátele. Zazní **hudba laděná do jazzu**, ale v netradičním a ne-jazzovém nástrojovém obsazení. F. Dvořák například zahraje na kopii barokního cembala.

Na neděli 14. 11. jsme připravili **hudbu z období romantismu** (např. hudba A. Dvořáka, J. Brahmsa, F. Mendelssohna-Bartholdyho či F. Liszta). Srdečně zveme všechny, kteří mají hudbu tohoto období rádi a chtěli by se zapojit, aby se do 24. 10. zapisovali na nástěnce nebo se domluvili přímo se sborovou kantorkou (popřípadě i nabídli možný repertoár).

V předstihu oznamujeme, že bohoslužby 24. 12. budou doprovázeny **hudbou J. J. Ryby**. Samozřejmě zazní části ze slavné České mše vánoční. Kdo by se rád účastnil, jako zpěvák sólový i sborový či jako instrumentalista, ať se запиše mna nástěnce v chrámové předsíni.

III. Z připravovaných hudebních akcí v našem sboru bychom rádi upozornili na poslední koncert **Smíchovských beneficí** v tomto kalendářním roce, který se bude konat 11. listopadu v 19.30 h. Vystoupí na něm mladý skladatel a jazzový hudebník Ondřej Urban se svojí kapelou.

IV. Nadále probíhá **výuka hry na klavír i na varhany**. (Časový termín výuky je možné přizpůsobit). Tato výuka rozhodně není omezena věkem a jsou zváni všichni, kteří by rádi pronikli do tajů ukrytých mezi černé a bílé klávesy. Předchozí příprava hry na tyto nástroje vůbec není podmínkou a zbytečný ostych není na místě. Do černobílých tajů může nahlédnout opravdu každý!

KDO BYLA MILADA HORÁKOVÁ?

V obecném povědomí je osoba Milady Horákové zapsána především jako oběť justiční vraždy nastupujícího komunistického režimu. Smíchovští evangelíci navíc ještě vědí, že byla (dle sborové Knihy přístupů od 22. 10. 1935) členkou jejich sboru a někomu se jistě vybaví i pár dalších střípků z jejího života. Vzhledem k celoživotní tvůrčí a obětavé práci této v mnoha ohledech výjimečné ženy by však byla škoda, kdyby se nám při vyřčení jejího jména vybavily jen tyto události, jakkoliv významné. Kdo tedy byla Milada Horáková?

Narodila se na Boží hod o vánocích roku 1901 na Královských Vinohradech jako dcera Čenka Krále, toho času obchodního zástupce tužkárny Národní podnik, a Anny Králové, která se díky středostavovskému příjmu svého manžela mohla plně věnovat výchově svých dvou dcer a jednoho syna. Miladin otec byl svými dětmi vnímán a respektován jako velká autorita a jeho racionalita a výrazný intelekt měly bezpochyby zásadní vliv na formování Miladina charakteru. Zde také mohla poprvé slyšet: „Za každou cenu musíš hledat a vyznávat pravdu a chovat se tak, aby ses nikdy nemusela stydět, až se podíváš nazpět.“

Od svého otce také mohla vstřebávat Masarykovy myšlenky a skrz ně získat vztah i k Masarykovi samotnému, se kterým se později osobně setkala. Stalo se tak, když během svých studií na právnické fakultě University Karlovy, vedena svým sociálním a humanistickým cítěním, vstoupila do Československého červeného kříže, kterému v té době předsedala Masarykova dcera Alice. Pak už byl k osudovému setkání jen krůček.

Na Masarykovi jí imponovaly zejména jeho postoje a názory v oblasti ženské rovnoprávnosti, o kterých ženám přednášel již před 1. světovou válkou. Možná, že i toto

setkání přispělo svým dílem k Miladině rozhodnutí věnovat značnou část svého života problematice postavení žen v prvorepublikové společnosti, což začala záhy naplňovat v právní komisi Ženské národní rady pod vedením tehdejší senátorky F. F. Plamínkové. Především díky ní se mladá doktorka obojího práva dostala do delegace právnických odborníků vypravené v roce 1930 do holandského Haagu, kde svým vystoupením zaujala i tehdejšího předsedu Mezinárodního soudního dvora a přispěla tak ke zviditelnění Československa v mezinárodních právních kruzích. Milada Horáková pracovala také v Ústředním sociálním úřadě hl. m. Prahy, publikovala a její příspěvky bylo možné slyšet až do roku 1939 i na Radiožurnálu Českého rozhlasu. Všechnu veřejnou práci však konala bez jediného nároku na odměnu a obětovala jí většinu svého volného času. To vše by pravděpodobně nebylo možné, pokud by neměla naprostou podporu svého manžela Bohuslava Horáka, se kterým se seznámila již za dob studií a s nímž měla a společně vychovávala dceru Janu. Manžel ji také přivedl k evangelické víře, neboť stejně jako její rodiče, byla i ona do té doby katolička. Až do doby svého přestěhování na Smíchov, navštěvovali s manželem vinohradský sbor ČCE.

Pohnutý konec třicátých let zastihl JUDr. Horákovou v plném pracovním nasazení. To jí však nezabránilo, aby se po anexi Sudet okamžitě neujala organizace pomoci uprchlíkům. Její obětavost nejlépe vystihují slova tehdejší náčelnice Sokola: „...a sotva byli všichni jakž takž ubytováni, byla tu s plánem rehabilitačních půjček, které měly umožnit obchodníkům a řemeslníkům návrat k jejich povolání. Milada byla mozkiem té obrovské práce...“ Nečinnou ovšem nezůstala ani za války, kdy byla bez zaměst-

nání. O to více času ovšem věnovala práci v Petičním výboru „Věrní zůstaneme“, kde připravovala pasáž o sociální péči v rámci programu příští svobodné Československé republiky. To se jí však stalo osudné a 2. 8. 1940 si pro ni přišlo Gestapo. Přestože byla vystavena nelidským podmínkám a krutému zacházení, nikdy neprozradila své spolupracovníky z odboje. To jí „zajistilo“ její první pobyt v pankrácké věznici a následně i v terezínské Malé pevnosti prakticky až do konce války, kdy byla navíc v Drážďanech odsouzena k osmi letům káznice za přípravu velezrady.

Po válce byla prezidentem republiky významována Československým válečným křížem, medailí za zásluhy I. stupně a Francouzskou republikou jí byla udělena Medaile francouzské rezistence. V následujících letech se opět vrhla do tvůrčí práce v Ústředním sociálním úřadu, tentokrát již ve funkci ústředního magistrátního rady. Zároveň byla místopředsedkyní Svazu osvobozených politických vězňů a jako poslanec Prozatímního národního shromáždění za Československou stranu národně sociální navrhla několik nových zákonů v oblasti sociální péče.

Byla to léta plná euforie a nadšeného budování nového státu, který měl podle představ poslankyně Horákové odstranit drobné prvorepublikové nešvary a stát se otevřenou demokracií, postavenou na pevných právních základech a nezávislém soudnictví. Nad touto její představou se však brzy však začala stahovat mračna, a když se na základě osobní zkušenosti při jednom ze svých parlamentních projevů jednoznačně vymezila vůči německým „volksgerichtům“, kde celé soudní řízení bylo jen sehranou fraškou a vynášené rozsudky byly předem určeny rozhodnutím Gestapa, netušila, že celkem věrně vykreslila obraz

budoucího komunistického soudu, který jí zbaví života.

V poválečné demokracii se začaly objevovat povážlivé trhliny a komunistické heslo „Kdo nejde s námi jde proti nám“ se začalo stávat každodenní realitou. Za této situace začínalo být pomalu jasné, že důsledná snaha, o jak vnitrostranickou, tak zahraničně politickou vyváženost, kterou Horáková veřejně prosazovala, nutně musí vést komunisty k myšlenkám na její odstranění, jakmile sami získají moc. Jak se ovšem k nastalé situaci staví Horáková sama je patrné z jejích slov, kterými února 1947 reagovala na postesk jedné z delegátek zasedání rady Mezinárodní demokratické federace žen, že silicím vlivem sovětských žen, si připadá jako by byly všechny účastnice zasedání „prodané“. Horáková tenkrát opáčila: „Mě není snadno prodat, na mně si ještě mnoho lidí zuby vyláme.“ Nicméně i přes svůj kritický postoj k tendenčním politickým praktikám, plně respektovala platné zákony a doufala, že příslušníci komunistické strany budou respektovat pluralitu názorů tak, jak to dělala ona sama. I když jí po čase tyto iluze opustily a svými domácími i zahraničními přáteli byla stále častěji varována a nabádána k odchodu z republiky, odpovědnost vůči práci v Radě žen, jejíž byla předsedkyní a pevně přesvědčení v sílu demokracie poválečného Československa jí nedovolily odjet do bezpečí. Následoval komunistický puč a vykonstruovaný proces.

Její poslední zaznamenaná slova jsou: „...padám... tento boj jsem prohrála, odcházím čestně. Miluji tuto zemi. Miluji tento lid... budujte mu blahobyt. Odcházím bez nenávisti k Vám... přeji Vám...“

Autor čerpal z knihy
To byla Milada Horáková od Zory Dvořákové

VIKARIÁT na Smíchově

Absolventi teologické fakulty, kteří se chtějí stát faráři a faráři v naší církvi, mají povinnou roční praxi v některém z našich sborů. Od října 2010 do září 2011 bude ve smíchovském sboru pracovat vikář Jakub Hála.

Bratr Hála se zapojí do všech oblastí života sboru – budete se s ním pravidelně potkávat nejen při nedělních bohoslužbách, ale povede také biblické hodiny pro děti i dospělé, setkání mládeže nebo konfirmační cvičení. Společně s bratrem farářem Marešem bude chodit i do Azylového domu Ezer, na pastorační návštěvy doma i v nemocnicích a účastnit se mnoha dalších sborových aktivit a činností.

Smyslem vikariátu je poskytnout odbornou asistenci v procesu osobnostního zrání budoucího faráře a zajistit mu dostatečný prostor pro osobní orientaci v nové roli. Tuto přípravu na službu faráře nelze zaměnit s pouhým nabýváním praktických vědomostí a neměla by být chápána ani jako pouhá výpomoc v konkrétním sboru.

Přejeme bratru Hálovi, aby ve smíchovském sboru získal nejen dobré zázemí pro nabývání zkušeností, ale také inspiraci a povzbuzení.

staršovstvo sboru